

Den svenske forsvarschef udtalte således, at i en højteknologisk tidsalder med moderne krigsførelse er der ikke brug for et så gammeldags og vilkårligt terrorvåben som landminer, og man skulle da tro, at han har forstand på det.

Den engelske general sir Hugh Beate siger det på en lidt anden måde:

»Antipersonelminer kan marginalt forhøje nytteværdien. Min pointe er dog, at effekten af dette ikke decideret er uvæsentlig, men sammenholdt med de menneskelige lidelser er det simpelt hen ikke det værd.«

Jeg skal ikke lægge skjule på, at vi i SF ønsker, at Danmark i dette spørgsmål skal vise mod på linje med de 14 andre lande, der i forpligtende sammenhænge har givet udtryk for at ville arbejde for et forbud med en sådan tydelighed, at det er trængt igennem.

I en rapport fra FN's generalsekretær nævnes en række lande, som har taget skridt imod landminer: Argentina, Australien, Østrig, Belgien, Brasilien, Cambodja, Holland, Sverige og andre. Danmark nævnes ikke. Det står i grelt misforhold til det indtryk, regeringen har forsøgt at efterlade i den danske offentlighed.

Jeg skal slutte med at sige, hvad det er, vi egentlig vil opnå med dette beslutningsforslag. Vi vil selvfølgelig opnå at gennemføre et forbud mod enhver produktion af og handel med færdigproducerede antipersonelminer eller halvfabrikata til fremstilling af sådanne miner og inden udgangen af 1996 at have udarbejdet nye forsvarsplaner uden anvendelse af antipersonelminer og inden udgangen af 1997 at have stoppet enhver brug af antipersonelminer i det danske forsvar og efterfølgende drage omsorg for, at den resterende antipersonelminebeholdning destrueres. Punkterne 4, 5, 6 og 7 er der måske ikke så megen grund til at diskutere, for det er ikke dér, problemerne er.

Jeg vil komme med en appel til ordførerne:

Her i Tinget må man altså være sammen om at føre Danmark ind på en kurs, hvor vi i international sammenhæng kan være os selv bekendt, og det kan man altså kun ved at støtte dette forslag. Det handler om, at vi skal genvinde troværdigheden som et foregangsland, så vi kan være med til at fremme en proces, der afskaffer dette terrormiddel, ligesom vi tager vores del af ansvaret for den humanitære katastrofe, der rent faktisk finder sted.

Og så synes jeg nok, at jeg kan tillade mig at sige som et lille appendiks til det, at for nogle få dage siden oplyste den canadiske udenrigsmini-

ster, at man i Canada vil indføre et totalforbud, destruere lagrene og i øvrigt ændre strategierne for det canadiske forsvar – altså et totalforbud mod miner.

Jeg har jo hæftet mig ved det lidt absurde, at alle er enige om, at miner er noget skidt. Det, man ikke er enig med os i, er, at de skal forbydes. Alle synes, de er et rædselsfuldt våben, men der er ikke rigtig nogen, der har lyst til at gå i spidsen med et forbud. Efter min bedste overbevisning bruger man egentlig en Erasmus Montanus-logik, idet man siger, at det ikke nytter noget, at vi starter med at forbyde miner i Danmark, at det ikke giver nogen effekt. Men det handler da om moral, og det handler om, at man skal starte et sted, og det vil da være et meget godt sted at starte hos os, og det vil simpelt hen være et godt signal at udsende. Jeg forstår ikke argumentationen.

Forsvarsministeren var inde på, at et forbud skal skabes i en aktiv dialog og skal være internationalt, og at det ikke kan nytte noget, når Kina – jeg tror, han nævnte Kina – Indien, Cuba og Iran ikke vil være med, men det kommer dybest set ikke os ved i denne debat. Man kunne jo godt starte i Danmark. Jeg har ikke på noget tidspunkt påstået, at vi her kan nedlægge et forbud mod landminer i Iran, men vi kunne i hvert fald starte med at sørge for, at dette terrorvåben ikke eksisterer i Danmark. Det synes jeg ville være passende.

Man har talt om forsvarsevnen. Jeg tror oven i købet, forsvarsministeren var inde på Den Internationale Brigade som en del af den britiske 1. panserdivision, og det er da rigtigt, og jeg kender selvfølgelig ikke strategierne for dette udmærkede korps, DIB, som vi selvfølgelig støtter, men jeg har svært ved at forestille mig, at en del af strategien går ud på, at man under operationer i udlandet skal udlægge miner. Det rækker min fantasi simpelt hen ikke til.

Alle er som sagt enige om dette her, men jeg kan jo godt mærke, hvad vej vinden blæser: Der var vel dybest set ikke ret mange andre end Enhedslisten, der støttede os fuldt ud. Jeg kan så bare sige: Vi vil ikke holde op; vi vil fortsætte med at arbejde for det. Vi vil simpelt hen ikke standse denne debat, og vi vil ikke trække disse forslag tilbage, før vi ser et totalforbud, og det må gerne starte med et forbud i Danmark.